

U s n e s e n í

Krajský v Ústí nad Labem rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 5. května 2011 o odvolání obžalovaného [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 18. února 2011, č. j. 6 T 218/2010-226, **t a k t o :**

Podle § 256 tr. ř. se odvolání **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Mostě byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným jednak zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dopustil pod bodem 1) výroku napadeného rozsudku tím, že *v blíže nezjištěné době od 2. 8. 2010 do 8. 8. 2010 v [REDAKCE] ve společně užívaném bytě, po předchozích dlouhodobých hádkách fyzicky napadl svoji manželku, poškozenou [REDAKCE] tak, že ji uchopil pod krkem, začal škrtit a současně ji vyzvedl do výše, až na chvíli pozbyla vědomí a poté jí vsunul pohlavní úd do vagíny a souložil s ní, aniž by ji přivodil zranění, pro které by vyhledala lékařské ošetření.*

Dále byl pod body 2), 3) výroku napadeného rozsudku uznán vinným přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že

2) v blíže nezjištěné době od 2. 8. 2010 do 8. 8. 2010, následující den po jednání uvedeném pod bodem 1), v [REDAKCE] ve společně užívaném bytě, přiložil své manželce, poškozené [REDAKCE] ke krku zlamovací nůž na koberce, který měl vysunuté ostří v délce cca 2 cm a vyhrožoval jí slovy: „Když tě nemůžu mít já, tak nikdo!“,

3) v době od 13.00 hod. dne 10. 8. 2010 do 18.45 hod. dne 15. 9. 2010 v [REDAKCE] ve společném bydlíšti, vyhrožoval své manželce, poškozené [REDAKCE]

vyražením zubů, a když odešla věšet prádlo na balkón, řekl jí, že si má dávat pozor nebo ji naučí létat a dále tím, že pokud se kvůli ní dostane do výkonu trestu odnětí svobody v souvislosti s jednáním uvedeným pod bodem 1), nechá ji zabít a vzbudil tak u poškozené důvodnou obavu o její život.

Obžalovaný byl rovněž uznán pod bodem 4) výroku napadeného rozsudku vinným přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že dne 12. 9. 2010 v době okolo 22.00 hod. v [redacted] když jeho manželka, poškozená [redacted] venčila psa, přistoupil k ní a po slovní rozepři ji vyzval, aby mu vrátila mobilní telefon, který jí před půl rokem dal do užívání, a když to odmítla, povalil ji na zem, přimáčkl ji rukama a telefon jí z kapsy vyndal, poté ji pustil, načež poškozená utekla k bydlišti své kamarádky v [redacted] a když ji nenalezla doma, snažila se vrátit domů, obviněný na ní čekal, zatarasil jí svým tělem cestu, aby nemohla nikam jít, tlačil ji tělem na vstupní dveře u vchodu, uchopil ji za ruku, tuto ji zkroutil, nedbal jejích výzev, aby ji nechal být a pustil jí, přičemž v této době kolem nich projížděla hlídka Policie ČR, a tak ji obviněný přitiskl k zemi a vahou těla ji zatížil, zacpával jí rukou ústa, aby nemohla volat o pomoc a pustil ji teprve tehdy, když hlídka Policie ČR kolem projela, a když obviněná nastoupila do výtahu, zablokoval výtah mezi 2. a 3. patrem s tím, že když ho bude poslouchat, tak ji pustí a asi po 15 minutách výtah odblokoval a nechal ji dojet k bytu.

Konečně pod bodem 5) výroku napadeného rozsudku byl uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že dne 23. 9. 2010 v době okolo 10.00 hod. v [redacted] poblíž [redacted] osobně kontaktoval svou manželku, [redacted], pod záminkou předání nájemní smlouvy od jejich bytu, přičemž vnikl do jejího osobního automobilu tov. zn. Škoda Forman a požadoval na ní, aby „stáhla“ trestní oznámení, které na něho podala, jinak že spáchá sebevraždu, a když se poškozené podařilo obviněného přimět k opuštění vozidla, zablokoval ji svým osobním automobilem tov. zn. VW Passat, RZ [redacted], její osobní vozidlo a znemožňoval jí z místa odjet, a když poté poškozená zavolala na Policii ČR a kolem projíždělo vozidlo Městské policie [redacted] tak obviněný z místa činu ujel, přičemž tohoto jednání se dopustil přesto, že byl dne 15. 9. 2010 podle § 44 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, vykázán na 10 dnů ze společného obydlí v [redacted] a rovněž mu bylo uloženo zdržet se styku a navazování kontaktu s poškozenou.

Za to byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 26 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný bezprostředně po jeho vyhlášení odvolání směřující do výroku o vině i uloženém trestu, které následně písemně odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Zde namítá, že jeho obhajoba, ve které již od počátku trestního řízení popírá jakékoliv útoky či vyhrožování ve směru k poškozené, nebyla vyvrácena. Jediným přímým důkazem svědčícím v jeho neprospěch je výpověď poškozené, která zde stojí osamoceně proti výpovědi jeho samotného. Jakkoliv podle závěrů příslušných znaleckých posudků poškozená není osobou mající sklony k patologické lhavosti, konfabulacím či záměrnému účelovému blokování nebo zkreslování skutečností, když u dotyčné rovněž nebyly nalezeny motivy pro křivé nařčení, jedná se v dané věci o velmi citlivou problematiku, týkající se vzájemných vztahů mezi manžely, kteří, jak je zřejmé, se nacházejí v rozvodovém řízení a s tím jsou zcela logicky spojeny i vypjaté emoce hádky a spory týkající se zejména majtkového vypořádání.

S ohledem na tyto skutečnosti má obžalovaný za to, že soud prvního stupně se s těmito skutečnostmi dostatečným způsobem nevypořádal, když nevzal v úvahu případnou motivaci poškozené poškodit obžalovaného za účelem získání výhodnější pozice při vypořádání společného jmění manželů.

Obžalovaný rovněž napadá závěry soudu prvního stupně týkající se zhodnocení osoby poškozené, jež je osobou věrohodnou, nicméně nikdy nelze vyloučit, že i osoba s takovou inteligencí by nebyla schopna uvádět v konkrétním případě lživé údaje. V tomto ohledu nelze souhlasit se závěry znaleckého posudku, že u poškozené nebyla shledána jakákoliv motivace obžalovaného poškodit. Naopak, obžalovaný má za to, že dostatečným důvodem k takovému poškozování je právě majetek nabytý za trvání manželství, pro kteroužto skutečnost ostatně svědčí i to, že poškozená bez jakékoliv výzvy ze strany obžalovaného sama tohoto opakovaně písemně kontaktovala a následně z její vlastní iniciativy ho navštívila ve vazební věznici, kdy jediným účelem těchto kontaktů bylo získat souhlas obžalovaného k prodeji jejich bytu, aby tak získal potřebné finanční prostředky. Za takový souhlas bylo obžalovanému poškozenou opakovaně přislíbeno, že na oplátku „stáhne“ trestní oznámení. Její motivace snadno vyřešit majtkové vypořádání manželů je pak dále podpořena i tou skutečností, že dotyčná má již nového přítele, který se k ní přestěhoval bezprostředně poté, co byl obžalovaný vzat do vazby. Tento fakt sám o sobě vzbuzuje pochybnosti o tom, zda skutečným důvodem rozpadu manželství

nebyla oproti tomu, co uvedla poškozená, skutečnost, že již měla nového přítele a potřebovala tedy rozchod s obžalovaným urychlit a majetkové vypořádání co nejvíce usnadnit.

Z těchto důvodů obžalovaný má za to, že lze důvodně pochybovat o věrohodnosti poškozené a o tom, že by zde absentoval jakýkoliv motiv k poškození obžalovaného. To vše platí tím spíše, pokud výpověď poškozené je jediným přímým důkazem svědčícím proti obžalovanému. Za daného stavu věci je tak namístě se tázat, zda byla vina obžalovaného skutečně prokázána jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností. Obžalovaný je toho názoru, že tomu tak není.

S ohledem na shora uvedené proto navrhuje, aby odvolací soud znovu opětovně zvážil veškeré okolnosti daného případu a poté, aby v souladu se zásadou in dubio pro reo jej zprostil obžaloby, pokud se týká o skutky ad 1) – ad 4) a uznal jej vinným toliko ze spáchání skutku ad 5), za který nechť je mu uložen přiměřený trest.

Odvolací soud v rozsahu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek i řízení jemu předcházející, avšak odvolání neshledal důvodným.

Řízení, jež přezkoumávanému rozsudku předcházelo, nevykazuje po formální stránce žádných pochybení. Byla dodržena všechna odpovídající ustanovení trestního řádu, a to nejen ta, jimiž je zajištěno právo obžalovaného na obhajobu, ale i ta, jimiž je soud prvního stupně povinován zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí.

Soud prvního stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu, vyčerpávajícím způsobem, provedené důkazy hodnotil v souladu se zákonnými požadavky ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. a učinil ve věci úplná a správná skutková zjištění.

Třeba připomenout, že odvolací soud je v zásadě vázán hodnocením důkazů provedeným soudem prvního stupně. Odchýlit od tohoto hodnocení a skutkového stavu obsaženého v napadeném rozsudku by se mohl pouze za podmínek specifikovaných v zákoně, konkrétně v ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř. Do hodnocení důkazů soudem prvního stupně by tak mohl zasáhnout pouze tehdy, pokud by toto hodnocení vybočovalo ze zásad formální logiky, bylo neúplné či nebralo na zřetel podstatné skutečnosti významné pro stanovení skutkových zjištění.

Takové nedostatky však napadenému rozsudku nelze vytýkat. Naopak, soud prvního stupně své závěry v tomto směru v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně, přesvědčivě a vyčerpávajícím způsobem rozvedl a jeho úvahám, kterými se při hodnocení důkazů řídil, nelze vytknout žádnou nesprávnost či nelogičnost a v podrobnostech lze na ně odkázat, neboť skutkový stav nedoznal žádných změn ani poté, kdy odvolací soud při veřejném zasedání provedl důkazy další.

Soud prvního stupně nepochybil, pokud za základ svých skutkových zjištění vzal výpověď poškozené, o jejíž důvěryhodnosti svědčí i výpověď slyšeného znalce. Názor obhajoby, že ze strany poškozené se vůči obžalovanému jedná o jednání vedené jistou skrytou motivací v souvislosti s vypořádáním jejich společného jmění, je pouhým opakováním verze, kterou již uváděla v řízení nalézacím a s touto námitkou se již soud prvního stupně řádně vypořádal. Navíc třeba připomenout, že proti obhajobě obžalovaného zde nestojí pouze osamocená výpověď poškozené, ale její výpověď je v souladu s důkazy ostatními. Pokud odvolací soud pomine skutek ad 5) napadeného rozsudku, kde z hlediska přímých důkazů je skutkový děj prokázán daleko nejšířším množstvím důkazů, pak ani o zbylých skutečích nelze říci, že by zde panovala důkazní nouze, resp. že by soud prvního stupně provedené důkazy zhodnotil v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř. O chování obžalovaného vypovídá jak jeho nezletilý syn, svědek [REDACTED], tak i další osoby v odůvodnění napadeného rozsudku zmíněné, jež potvrzují, že se jim poškozená buď s chováním obžalovaného popsaném ve skutkové větě svěřila, případně samy vpozorovaly na chování a vzezření poškozené znaky toho, že se vůči ní obžalovaný chová způsobem v napadeném rozsudku popsaným. Zde je třeba uvést, že soud prvního stupně se v odůvodnění napadeného rozsudku nejenom podrobně o provedených důkazech zmiňuje, ale zejména tyto důkazy logickým a přesvědčivým a vyčerpávajícím způsobem také hodnotí, jak je ze strany 7, odstavec druhý shora patrné, přičemž soud odvolací se s těmito závěry zde uvedenými plně ztotožňuje. Po stránce skutkové tak nelze mít k učiněným závěrům soudu prvního stupně sebemenších výhrad.

To se ostatně týká i použité právní kvalifikace uvedených jednání. Byť je oproti zhodnocení stavu skutkového odůvodnění napadeného rozsudku již velmi skoupé, nic se nemění na tom, že vyčerpávajícím způsobem prokázané jednání obžalovaného bylo řádným způsobem hmotněprávně posouzeno.

Ze skutku, jak je pod bodem 1) napadeného rozsudku popsán, je dostatečně patrné, že jednání obžalovaného spočívalo v tom, že za použití násilí

se dopustil na poškozené soulož tím, že ji nejprve donutil k pohlavnímu styku, aby posléze také soulož vykonal. Takové jednání tak naplňuje znaky zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

Rovněž v případě skutků, respektive dílčích útoků pod bodem 2), 3) soud prvního stupně jednání obžalovaného správně posoudil jako pokračující přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, pokud z popisu jeho jednání ve skutkové větě je patrné, že skutečně jednal tak, že jinému způsobem zde popsáním vyhrožoval jak usmrcením, tak i těžkou újmou, přičemž si počínal způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu. Útok ad 2) pak navíc spáchal se zbraní. Použitá právní kvalifikace tak zcela odpovídá skutkovému stavu věci, jak byl soudem prvního stupně zjištěn.

Nejinak je tomu i v případě při činu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, kdy jednání obžalovaného je opět v bodě 4) napadeného rozsudku ve skutkové větě řádně popsáno, kdy z tohoto skutku je opět patrné, že obžalovaný nejprve vůči poškozené užil násilí, přičemž tak jednal v úmyslu, aby tato strpěla odnětí mobilního telefonu, který měla ve svém užívání, tedy aby strpěla odnětí věci obžalovanému vlastní, kterou jí svěřil do užívání.

Stejně je tomu v případě skutku popsaném v bodě 5) napadeného rozsudku, kde v tomto ohledu není sporu a nebylo ani předmětem odvolání, že by se obžalovaný tohoto jednání nedopustil, když z obsahu jím podaného odvolání se podává, že tento výrok rozsudku de facto opravným prostředkem nenapadá. Nicméně i zde, a to i poté, kdy odvolací soud dokazování doplnil, je patrné, že obžalovaný při vědomí existence rozhodnutí orgánu veřejné moci, kterým mu mimo jiné bylo uloženo zdržet se styku s poškozenou, toto rozhodnutí vědomě a úmyslně porušil, a to způsobem, který je ve skutkové větě pod bodem ad 5) popsán. I zde tedy soud prvního stupně nepochybil, pokud jednání obžalovaného posoudil jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku.

Žádných pochybení pak nebylo shledáno ani ve výroku o uloženém trestu. Třeba si uvědomit, že jednání obžalovaného, jak je dostatečně uvedeno i v odůvodnění napadeného rozsudku, je pouhou špičkou ledovce a gradací dlouhodobých vzájemných manželských rozepří mezi ním a poškozenou, jejichž původcem je sám obžalovaný, a které vyvrcholily jednáním, pro které byl soudem prvního stupně shledán vinným. Třeba vzít v úvahu, že jednání obžalovaného je společensky závažné už jen tím, že se vůči poškozené v krátké době dopustil vícero trestných činů, ale zejména tím, že se mimo jiné dopustil

zvláště závažného zločinu ve smyslu § 14 odst. 3 tr. zákoníku, a to zejména s ohledem, jakou měrou zasahuje do osobnostních práv druhého – rozuměj poškozené. Byť soud prvního stupně hodnotí osobu obžalovaného způsobem, který mu nepřísluší, pokud jej charakterizuje způsobem, který nemá v příslušných znaleckých posudcích svoji oporu, nic se nemění na skutečnosti, že uložení jiného, než nepodmíněného trestu by sotva vedlo k nápravě osoby obžalovaného, a to právě s ohledem na všechny shora zmíněné okolnosti případu. Ty ostatně, s výjimkou shora uvedené výtky, soud prvního stupně v napadeném rozsudku v odůvodnění dostatečně popisuje a dostatečně vysvětluje i své úvahy a soud odvolací vůči těmto vysloveným názorům nemá jinak připomínku.

Pokud pak byl obžalovanému uložen trest odnětí svobody za vícero trestných činů při samotné minimální hranici zákonné trestní sazby, nelze jej ani s ohledem na jeho výši pokládat za trest nepřiměřeně přísný. Rovněž zařazení obžalovaného do příslušného typu věznice odpovídá zákonným požadavkům uvedeným v ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, vezme-li se v úvahu, že obžalovaný dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody a je odsuzován pro spáchání úmyslného trestného činu ve výměře nepřesahující tři roky.

Z důvodů shora uvedených proto bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítnuto.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat dovolání. Dovolání **m ů ž e** podat nejvyšší státní zástupce a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a odsouzený pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, které se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený **m ů ž e** podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se **n e p o v a ž u j e** za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání **I z e** podat ve lhůtě **d v o u (2) měsíců** od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje a to u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (t. j. Okresní soud v Mostě). O podaném dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. Dovolání **m u s í** obsahovat (vedle obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3

tr. ř.) i údaje, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen uvést, zda dovolání podává ve prospěch či v neprospěch odsouzeného. Rozsah a důvody dovolání **l z e** měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání. **Neúspěšné podání dovolání je zpoplatněno částkou 10.000,- Kč.**

V Ústí nad Labem dne 5. května 2011

Mgr. Daniel B r o u k a l v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Balážová

Vypracoval: Mgr. Karel Knaifl v.r.
soudce